

Medens der til ekstraordinær Hjælp ifølge den nugældende Lov udredes $\frac{2}{3}$ af Kommunerne og $\frac{3}{5}$ af Staten, skal der herefter udredes af Kommunerne $\frac{1}{3}$, medens $\frac{2}{3}$ udredes af Arbejdsløshedsfonden. Det forekommer mig, at ogsaa her har man i nogen Grad lettet Stillingen for Kommunerne. Jeg skal endvidere pege paa en Bestemmelse, som efter min Mening burde have været indført i Arbejdsløshedslovgivningen for lang Tid siden, nemlig Bestemmelsen om, at naar der sættes Nødhjælpsarbejder i Gang af det offentlige, ydes der et Tilskud af indtil 3 Kr. pr. Arbejdsdag for hver Arbejder, der sysselsættes. Det forekommer mig ret forbavsende, at man ikke for lang Tid siden har indført den Ordning, at der fra anden Side ydes Tilskud til Arbejdsløse, naar man lader dem arbejde. Man har altid faaet Tilskud, naar man lod dem gaa arbejdsledige, nu faar man Tilskud, naar man lader dem arbejde. Det synes mig at være et Skridt i den rigtige Retning, et Skridt, som ganske vist først tages noget sent.

Med disse Udtalelser skal jeg paa Fler-tallets Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

J. P. Nielsen: Den ærede Ordfører (Lillelund) sagde lige nu, at det, der skete med Hensyn til Tillægshjælpen, var blot, at den blev forringet med 6—7 Kr. pr. Uge. Hvis den ærede Ordfører eller jeg selv havde en Familie at forsørge for 30 Kr. om Ugen — det er jo faktisk den gennemsnitlige Understøttelse, en Familieforsørger oppebærer —, og vi skulde have denne Indtægt paa 30 Kr. om Ugen forringet med 6 Kr., saa er det ikke sikkert, vi vilde være saa glade ved det, som den ærede Ordfører nu er. Naar man spørger, hvorfor vi fra Socialdemokratiets Side ikke kan stemme for det Lovforslag, som nu er oversendt hertil fra Landstinget, forekommer det mig, at man behøver kun at drage en Sammenligning mellem Lovforslaget, som det foreligger her, og Regeringsforslaget. Gennemgaar man Lovforslaget Paragraf for Paragraf, vil man hurtigt opdage, at det nu foreliggende Forslag paa visse Punkter er ringere end Regeringsforslaget. Jeg skal nævne et Par af disse.

Der er til Eksempel Arbejdsløsheds-kortene. Disse Legitimationskort eller, som man nu har døbt dem, Arbejdsløsheds-kort, fandtes der ikke noget om i Regeringsforslaget. Dette Punkt har gennem alle For-handlinger været det store Stridsspørgsmaal. Vi fra vor Side har hævdet, at det var ganske

unaturligt at foreslaa og fastholde denne Ændring, som det har været ganske umuligt at faa ud til Trods for, at Indenrigsministeren baade i Samraad og andre Steder har udtalt sig imod dette System. Det hedder i Regeringsforslagets § 6, Stykke 6: „Med Tilslutning af en Arbejdsløshedskasse kan Indenrigsministeren efter Indstilling fra Arbejdsdirektøren fastsætte Afgivelser fra de i nærværende Paragrafs 1ste, 2det og 3die Stykke givne Bestemmelser“. Det vil altsaa sige, at hvis der skulde træffes en anden Ordning, skulde det være med Tilslutning af vedkommende Arbejdsløsheds-kasse. Det er man gaaet bort fra; man har ganske set bort fra de Ønsker, Arbejdsløsheds-kasserne havde, og ganske diktatorisk indført en Bestemmelse, hvorefter Kontrollen tages bort fra Arbejdsløsheds-kasserne og gives til Arbejdsgiverne. Det er et af de Punkter, vi paa ingen Maade vil gaa med til. Arbejdsgiverne er en uvedkommende Part. Jeg har baade ved første og ved anden Behandling af Lovforslaget fremhævet, at Ansaret skal lægges paa Kasserne, det er dem, der skal kontrolere deres arbejdsløse, Kontrollen skal ikke flyttes fra Arbejdsløsheds-kasserne over til Arbejdsgiverne.

Endvidere er der i Landstinget sket en væsentlig Forringelse med Hensyn til Understøttelserne. Man har indført en glidende Skala, hvorefter Maksimum for de Understøttelser, Arbejdsløsheds-kasserne faar Ret til at udbetale, kan gaa ned til 2 Kr. for Ikke-Familieforsørgerne og 2 Kr. 50 Ø. for Familieforsørgerne. Enhver, der har haft med Arbejdsløshedsforsikring at gøre, vil vide, at det i 1914 var et almindeligt Ønske fra Arbejdsløsheds-kassernes Side at faa sat Maksimum for Understøttelsen op, og jeg vil gøre opmærksom paa, at for Sygekasseforsikringens Vedkommende er man helt oppe paa et Maksimum af 6 Kr. Den Nedsættelse, man nu vil foretage, vil betyde, at man igen indfører den samme Skavank, som vi havde før Krigen, nemlig at Arbejdsløshedsforsikringen var mindre værdifuld for en Familieforsørger, fordi en Familie ikke kunde leve af den Understøttelse, der blev budt den fra Arbejdsløsheds-kassen. Jeg anser det for en umaadelig Forringelse af hele vor Arbejdsløshedsforsikring, at vi nu skal gaa ned til dette i Stedet for at fastholde det, der er det eneste rigtige, at Understøttelsen ikke maa overstige $\frac{2}{3}$ af den Arbejdsløn, som er gældende for vedkommende Egn.

En Ting til har Landstinget taacet puslet ind, nemlig § 5, Stykke 8. Det fandtes